

Sundesmos de poort der poorten

Colofon

ISBN: 978 94 6365 377 0

1e druk 2021

© 2021, Wanda Hak

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag: Sidsel Hak

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the publisher.

Sundesmos de poort der poorten

Wanda Hak

*In ieder mens leeft het lied van verlangen,
slechts weinigen zijn bereid ernaar te luisteren*

Inhoud

	Vooraf	9
1	De eerste lentedag	11
2	Waarom was ik bang?	15
3	Er dreigt iets, maar ik kan niet zeggen wat	21
4	Dat je iets niet ziet, wil niet zeggen dat het niet bestaat	23
5	Het aardse paradijs van Sam	28
6	De kennismaking met Storm	36
7	De erfenis van Hydra	43
8	De schimmen van madame Le Grand	72
9	De documenten van Eliana	85
10	Een verbindende poort, wat nu?	95
11	Waarin Sam zonder het te weten zijn auto uitleent	120
12	Belofte maakt schuld	132
13	Waar de wegen zich splitsen	136
14	Op zoek naar de toegang	149
15	De paden van Araz	154
16	Draa kiest voor gaan	157
17	Het is hoog	160
18	Oeragn komt terug	167
19	Door de tunnel	178
20	Oeragn en de dood	182
21	Redden we dat?	189
22	De bevrijding van Hydra	196
23	Hydra is vrij	205
24	Rood, geel en grauwgrijs	207
25	Het zijn van die dagen waar jaren in gaan	214
26	De afdaling naar de vallei	219
27	Elke genezing kost tijd	222
28	Sirin	227

29	De vallei	234
30	Dargan	240
31	De groene vallei	242
32	Nomo, de vrouw van de wind	250
33	Oeragn heeft een plan	263
34	Een nacht als een nachtmerrie	270
35	Oeragn legt zijn plan voor aan de rest	274
36	Waarom zou ik je helpen?	282
37	Hydra wil meedoen	291
38	Nomo wijst de weg	297
39	Brennan vindt een oplossing	303
40	Op weg naar de Ene	307
41	Heb jij ooit de moeite genomen?	318
42	Wat doe je nou?	321
43	Aan het eind van de rit nergens spijt van	332
44	Alleen op een vlakte	334
45	Dit moet de Ene zijn	337
46	Waarin Storm Holly achterlaat en Oeragn bezorgd is	345
47	Breng het naar de poort!	351
48	Een stem in de wind	360
49	Op weg naar de Poort der poorten	370
50	Dargan en Holly	377
51	Genezing van de Ene	383
52	Oeragn, Sirin en Drinn zijn net op tijd	391
53	Zeur niet, Dargan is verslagen	395
54	De Ene is geheeld	403
55	Allemaal raadsels	410
56	De strijd is voorbij	412
57	Storm komt terug	418
58	Afscheid van Nomo	425
59	Wat ga jij doen als we weer terug zijn?	426
60	Nomo's einde	430
	Epiloog	435

Vooraf

Hannan nam het kleine pluizige bolletje dankbaar in ontvangst. Zijn vacht voelde warm.

De oude vrouw onderdrukte een rilling. Op de hoogvlakte van Norg was het altijd koud, de wind gierde door haar kleren. ‘Dank je, mijn vriend,’ zei ze. ‘Dit is een prachtige pup.’

‘De beste die we hebben dit jaar.’ Norg zei het niet zonder trots. ‘Hij zal zijn afkomst waardig zijn.’

‘We zullen het nodig hebben,’ merkte Hannan op. Ze zweeg. De nieuwsgierigheid in Norgs ogen ontging haar niet, noch het feit dat hij beleefd zijn ogen neersloeg en niets vroeg.

Ach wat, dacht Hannan, Norg is een oude vriend, misschien wel een van mijn beste vrienden. Ze wist dat Norg zijn pups niet aan de eerste de beste mee zou geven. Ook dat was een groot blijk van vriendschap. Bovendien behoorde Norg tot de stammen die de banvloek hadden afgezworen. Hij was te vertrouwen.

‘Hij is voor de dochter van Hydra,’ zei ze. ‘Er hangt een dreiging in de lucht. Een dreiging zoals ik nog nooit heb meegemaakt. En ook al kan ik het niet verklaren, ik weet dat we genoodzaakt zullen zijn de strijd aan te gaan en dat de dochter van Hydra er een belangrijke rol in zal spelen ...’

Hoofdstuk 1

De eerste lentedag

Holly stond op de veranda en haalde diep adem, ze genoot van de prikkelende lucht die haar longen vulde. De dag begon mooi, vond ze. Ze hield ervan als de zon zijn eerste stralen over het erf liet glijden en de lucht gevuld was met het gekwetter van vogels. Het voelt als lente, dacht ze. Eindelijk, na maanden waarbij de winter de wereld in zijn greep had gehouden. Zoals altijd vulden die eerste lentedagen Holly met een enorme energie en blijdschap. ‘Het wordt een fantastische dag vandaag, ik zou het kunnen proberen,’ mompelde ze.

Even bleef ze besluiteloos staan, om vervolgens de twijfel met een veeg van haar arm weg te slaan. ‘Ik zou gek zijn als ik het niet deed,’ sprak ze nu hardop. ‘Kom op Draa, wat dacht je ervan? We gaan een eindje rijden.’ De laatste woorden waren voor de grote witte hond die naast haar stond.

Twee jaar geleden was haar vader thuisgekomen met een wit harig bolletje in zijn armen en had het bolletje voor Holly neergezet. ‘Wat is dat?’ had Holly gevraagd.

‘Tja,’ had Cris, haar vader, geantwoord, ‘ze hebben mij verteld dat het een hond is.’ Er had twijfel in zijn stem geklonken. Cris had niet goed geweten of hij dit witte mormel zelf als hond zou hebben beschreven, maar het was onder deze noemer dat hij het beestje gekregen had. Hij had zijn keel geschraapt en zei: ‘Hoe dan ook, hij is voor jou. Ik vind het een prettig idee dat je een maatje bij je hebt als je door de bossen zwerft.’

Voor Holly was het liefde op het eerste gezicht. ‘Wat ben jij een prachtige lelijkheid,’ had ze vertederd tegen de kleine pup gezegd. ‘En ik weet hoe ik je ga noemen, ik noem je ... Draa.’

Draa was uitgegroeid tot een enorme hond; zo mogelijk nog lelijker dan hij als pup was. Zijn ruige haren stonden alle kanten op,

in de woeste kop priemden twee donkere ogen en als hij je aankeek, kon je jezelf niet aan de indruk onttrekken dat hij scheel keek. Daarnaast had hij de maffe gewoonte ontwikkeld om te grijnzen als Holly tegen hem sprak, waarbij hij zijn boventanden ontblootte en zijn bovenlip naar boven krulde. Dat hij zo lelijk was interesseerde Holly niet, vanaf het eerste moment waren zij en Draa onafscheidelijk geweest. Draa was haar beste vriend. Holly wist dat waar ze ook was, Draa er altijd binnen een cirkel van enkele meters ook was.

Er zijn dagen die uitnodigen om binnen te blijven, en andere schreeuwen om avontuur, dacht Holly, terwijl ze met enkele soepele sprongen de trap van de veranda af kwam en op een draf de afstand tussen het huis en de grote schuur overbrugde.

Draa danste in grote cirkels om haar heen, waarbij zijn staart woest heen en weer ging en er uit zijn bek een genoeglijk geknor kwam.

‘Eén ding, Draa.’ Voordat zij zich omdraaide naar de grote schuifdeuren, keek Holly Draa streng aan. ‘Deze keer loop je me niet voor de voeten.’

Draa ging keurig zitten, zijn snuit weer in een belachelijke grijns en zijn staart met moeite in bedwang houdend. Hij keek weinig schuldbewust, maar Holly verdacht hem ervan dat hij heel goed wist wat voor een schade hij de laatste keer had aangericht.

Met moeite schoof Holly de twee deuren opzij. Ze hield van dit ene moment, waarop de grote deuren opengleden en de lucht van smeer, diesel en metaal je tegemoetkwam. Voor Holly een lucht die gelijkstond aan avontuur en vrijheid. Heel even bleef ze staan in de deuropening om haar ogen te laten wennen aan het licht. Daarna liep ze naar de crossmotor in de hoek. ‘We gaan weer rijden.’ Ze liet haar handen over het zadel glijden. ‘Dat heb je wel verdiend.’

Het was de eerste keer dat ze weer op de motor zou klimmen nadat Draa haar omvergelopen had, juist toen ze over een smal bergpaadje naar beneden denderde. Het had pijn gedaan, maar ze was er ondanks heel wat blauwe plekken en flink wat kneuzingen goed van afgekomen. Haar motor was echter zwaar beschadigd

geweest en het had Holly en oude Sam heel wat uren gekost om hem te repareren. Gelukkig was het ongeluk vlak voor de winter gebeurd, zodat de saaie winterdagen gevuld waren met genoeglijke uren sleutelen in de loods van oude Sam. Holly had er zo van genoten dat ze bijna blij was geweest met elke schade die ze konden repareren. Een week geleden had oude Sam de motor weer gezond verklaard, op een aanhanger geladen en thuisgebracht. Daar stond hij dan.

Haar motor. Het was alsof hij haar smeekte weer samen de weg op te gaan. Een mengeling van trots en blijdschap vulde haar borst en Holly onderdrukte de neiging een vreugdedans te maken. In plaats daarvan deed ze een pas naar achteren en liep met grote passen de schuur uit. 'We gaan zo,' beloofde ze over haar schouder. 'Even snel wat spullen pakken en dan kom ik eraan.'

Wie Holly voor het eerst zag, had altijd moeite om te geloven dat zij een meisje was. Ondanks haar veertien jaar was ze klein en tener. Haar kortgeknipte bruine haren piekten meestal alle kanten op en vandaag zat het zo wild dat zelfs Draa er nog wat van kon leren. Het mooiste aan Holly waren haar lach en haar ogen. Haar ogen waren lichtgroen van kleur en stonden een beetje schuin, wat haar een katachtig uiterlijk gaf en als Holly lachte, straalde haar hele gezicht en veranderde ze van onopvallend in wat je een schoonheid zou kunnen noemen. Maar hoe ze eruitzag was voor Holly nauwelijks interessant. De momenten dat ze aandacht aan haar uiterlijk besteedde waren zeldzaam. Het was alweer een maand geleden dat zij voor de spiegel had gestaan. 'Moet je nou eens kijken,' had zij tegen Cris gesproken. 'Ik zie er niet uit. Ik lijk wel een muis.' En zichzelf zijdelings naar de spiegel draaiend: 'Ik ben op z'n zachtst gezegd nogal plat. Erg plat zelfs, platter dan dit kan dus niet.' Een korte vlag van ijdelheid; er waren belangrijkere dingen op de wereld dan je bezighouden met uiterlijkheden en bovendien, wie zag haar hier, in deze uithoek waar zij woonden? Nee, dan liever een stevige broek, een dikke trui, een paar laarzen en een kapsel waar je makkelijk een helm op kon planten.

'Hé dame.' Cris kwam de binnenplaats op lopen. 'Jij doet wel een motorjas aan.'

Hoe was het toch mogelijk dat Cris altijd aankwam precies op het moment dat je hem het liefst heel ver weg wilde hebben? Hoewel haar vader meestal makkelijk was, was hij over een aantal dingen onverbiddeijk. En één daarvan was die belachelijke motorjas. Na het ongeluk had hij de jas op een marktje voor haar gekocht.

Zwijgend had Holly naar haar spiegelbeeld gekeken, zij had de trotse blik van haar vader niet kunnen rijmen met wat zij in de spiegel zag. ‘Ik zie eruit als een verzopen muis,’ had zij ten slotte gezegd. ‘Die jas is mijlen te groot. Het is aardig van je, maar ik pas hem wel weer over een paar jaar.’

‘Een verzopen motormuis, dat is waar,’ had Cris geantwoord. ‘Maar nee, niet over een paar jaar, vanaf nu is dit je motorjas. Ik knip wel een stuk van de mouwen.’ En omdat Cris een man van daden was, was hij direct een schaar gaan halen. ‘Kijk,’ had hij gezegd, na een paar minuten knippen. ‘Zo staat ie je fantastisch.’ Somber had Holly van haar spiegelbeeld naar haar vader gekeken. ‘Je haat me,’ had ze geantwoord.

Maar dat was toen.

‘Ik had al het gevoel dat je iets zou vergeten,’ sprak Cris op een toon die geen tegenspraak duldde. Zijn grijze ogen vlogen van de helm naar de tas en hij keek haar streng aan.

Holly liet met een zucht haar schouders zakken. ‘Oké, als jij wilt dat ik die stomme jas aan doe, doe ik die jas aan.’

Het had geen zin om met Cris de strijd aan te gaan en ze was niet van plan haar goede humeur te laten verpesten. Zeker niet door een jas. Nog geen minuut later zat zij in vol ornaat op de motor.

Hoofdstuk 2

Waarom was ik bang?

Het voelde zo bekend. Het zweet op haar rug, de pijn in haar armen en het gebonk en getril van de motor. Zelfs haar droge keel voelde aangenaam. De eerste kilometers was de opwinding zo groot geweest dat elke versnelling, elke afdaling vergezeld was gegaan met woeste kreten en uitbundig gelach. Niet dat ze snel reed, dat zou niet eerlijk geweest zijn tegenover Draa. Holly was geen snelheidsduivel. Ze hield van behendigheid. Hoe moeilijker de kleine weggetjes, hoe kronkeliger een afdaling, hoe groter de uitdaging. Rivierbeddingen, de kleine schapenpaadjes in de bergen, dat was meer haar stijl. Maar nu reed ze rustig. Ze liet de motor meer rollen.

Zo tijdens de eerste lentedagen kwam het bos altijd langzaam tot leven. Het tere groen van de jonge blaadjes liet nog genoeg ruimte om ver het bos in te kunnen kijken en de zonnestralen werden omgetoverd tot een prachtig diffuus licht. Hier en daar lagen nog wat plakken ijs. De laatste sneeuw. Kleine stroompjes smeltwater kronkelden zich door het bos als grillige zilveren linten.

Holly wist dat als ze haar helm af zou zetten, ze het geluid zou horen van het bos, dat gevuld was met het zachte getinkel van al dat stromende water. Maar ze was te lui en stelde zichzelf tevreden met de wetenschap dat het geluid er was. Paarse bloemetjes vulden elke open plek, zodat het leek alsof er een tapijt lag van paars en groen. Er schoot een muisje over het pad om zich te verstoppen onder het mos. Zoveel schoonheid maakte dromerig. Bij de splitsing voor haar huis had Holly even gearzeld: de bergen of het bos?

Ze was blij dat ze voor het bos had gekozen.

Als vanzelf draaide ze richting een smal spoor dat uitkwam op het pad. Het was een wildspoor, alleen herkenbaar voor wie wist dat het er was.

Draa, die al die tijd netjes achter haar was gebleven, kwam nu naast de motor lopen. Zijn ogen groot van opwinding, zijn staart recht omhoog.

‘Ga maar,’ riep Holly, haar stem klonk hol achter het vizier. Een bevestigend knikje met haar hoofd was genoeg.

Draa schoot vooruit. Hij wist de weg, ze zou hem zo wel weer zien. Nog langzamer liet zij haar motor naar beneden glijden.

Waarom het zo was wist ze niet, maar altijd als ze hier kwam werd er een snaar diep vanbinnen geraakt. Er was geen plek ter wereld waar ze liever was. En niemand wist ervan, behalve zij en Draa. Eigenlijk was het niet eens zo’n bijzonder meertje. Het was klein, een beetje zompig zelfs. Maar de bomen hadden zich keurig teruggetrokken, zodat er een brede rand was waar wilde bloemen en allerlei mossen naar hartenlust konden groeien. Er waren een paar prachtige grote platte stenen waar je heerlijk op kon liggen als de zon scheen en er was bijna nooit wind, zodat het er zelfs in de lente aangenaam warm kon zijn.

Behoedzaam zette Holly de motor stil en bleef een ogenblik onbeweeglijk stilstaan. Bewust nam ze de tijd om de plek op haar in te laten werken. Hoe vaak ze hier ook geweest was, of ze nu boos was, verdrietig of blij ... Altijd dat ene moment stilte en daarna mocht ze er zijn. Was dit even lekker. Holly gromde van tevredenheid. Haar helm en jas liet ze bij de motor achter. Nu ze al dat gewicht kwijt was, kon zij haar armen en hoofd vrij bewegen. Met haar armen grote cirkels draaiend en haar hoofd alle kanten op bewegend, liep Holly naar de open plek. Omdat het zo lekker voelde draaide ze rond om haar as, rond en rond.

Nog euforisch van de motorrit werden haar bewegingen wilder en wilder. Ze danste zich een weg naar de oever, om daar tot stilstand te komen en de plek te begroeten met een wilde kreet. ‘Ik ben er weer. Yeeah!’ Net op tijd om te zien hoe een grote witte vlek zich losmaakte uit het water en moeizaam de oever op klom. ‘DRAA, nee! Niet doen!’ Haar waarschuwing kwam te laat. Terwijl Draa zich uitschudde en zijn best deed alles wat hij in zijn vacht verzameld had zo goed mogelijk te verspreiden, kreeg Holly ruimschoots haar deel. Grote klodders modder, alg en water spatten in het rond.

‘Gadverdamme.’ De modder droop van haar voorhoofd op haar wang en een groene flodder alg hing voor haar linkeroog. ‘Kijk nou eens wat je doet.’

Draa was niet onder de indruk, vol vertrouwen keek hij haar aan en kwispelde zachtjes met zijn staart.

‘Ik ben kletsnat!’

Draa staarde haar niet-begrijpend aan en krulde zijn bovenlip tot een vriendelijke grijs. Tegen zoveel domheid kon ze niet op, Holly voelde een giechel naar boven komen. ‘Je hebt gelijk, het is heel verfrissend,’ giechelde ze, ‘en een reden te meer om in de zon te gaan liggen.’ Ze streek Draa over zijn grote kop. ‘Maf beest.’ Daarna liep ze met grote passen naar een van de grote platte stenen. Mmmm, hij was warm. Behaaglijk nestelde Holly zich in een kleine holte, ze paste er net in. Vanuit haar ooghoek kon ze nog net zien hoe Draa op zijn rug in het gras rolde. Toen deed ze haar ogen dicht. Heerlijk.

*

Storm rende zo hard als hij nog nooit gerend had. De raspende ademhaling sneed door zijn longen en zijn mond en keel waren zo droog dat elke ademhaling een piepend geluid voortbracht. Als in een trance rende hij voort, weg moest hij, weg, weg ...

Nog nooit in zijn leven was hij zo bang geweest. Struikelend over boomwortels, zichzelf openhalend aan takken. In blinde paniek baande hij zich een weg door het bos. Hij had maar één doel: zo ver mogelijk weg raken van wat hij net op zich af had zien komen.

*

Hoelang Holly al op de steen gelegen had, wist ze niet. Waarschijnlijk was ze er veel langer blijven liggen als Draa haar niet onrustig met zijn poot had aangetikt. Met tegenzin deed ze haar ogen open. ‘Wat is er, Draa?’

Draa draaide onrustig om de steen. Zachtjes piepend liep hij heen en weer, zijn staart tussen zijn benen. De haren op zijn rug stonden recht overeind.

Hij is bang, schoot het door Holly heen. Een koud gevoel sloot zich om haar hart. Draa was nooit bang. Langzaam liet ze haar ogen langs het meertje en de bosrand glijden. Alles leek hetzelfde en toch was er iets veranderd. De kleuren waren anders, er hing een dreigende schaduw ondanks dat de zon scheen. Met slappe benen liet Holly zich van de steen glijden. ‘Belachelijk, je verbeeldt je van alles,’ mompelde ze in zichzelf. De angst werd er niet minder van. Een opgejaagd gevoel maakte zich van haar meester en ineens wist ze het zeker. Ze moest hier weg en snel. ‘Kom Draa, we gaan.’

‘Ik heb het me vast verbeeld.’ Holly sprak hardop om zichzelf moed in te praten. ‘Hoe dan ook, ik ga niet terug.’ Ze was blij dat ze weer op het zandpad was, hier kon zij tenminste de vaart erin houden. Het smalle kronkelige wildpad was onder gewone omstandigheden al moeilijk te berijden, overal staken grillige boomwortels uit de grond of hingen er laaghangende takken. Maar nu had het bijna onmogelijk geleken.

En Draa had continu om haar heen gesprongen, blaffend alsof hij haar vertelde sneller te gaan. Ze had het op haar zenuwen gekregen. Heel even was zij ervan overtuigd geweest dat zij het niet zou halen. Door gebrek aan concentratie had ze de ene blunder na de andere gemaakt. Waardoor alles nog langzamer ging. Toen het zandpad eindelijk in zicht kwam, had ze wel kunnen huilen van opluchting.

Draa gedroeg zich tenminste weer normaal. Hij rende keurig naast de motor, maar de oplettende blik in zijn ogen verried dat hij niet van plan was Holly uit het oog te verliezen.

Het opgejaagde gevoel en de angst hadden bij Holly plaatsgemaakt voor woede. Met een verbeterde uitdrukking op haar gezicht stuurde zij de motor door het rulle zand. Het zat haar dwars dat ze zo bang was geweest. Waarom? Hoe kun je bang worden voor iets wat je niet ziet? Toch was er iets, dacht ze, ik weet het zeker. Ik heb nog nooit zoiets gevoeld ... en Draa voelde het ook. Draa is nooit bang, maar nu wel. Waarom?

*

Storm was aan het eind van zijn krachten. Volkomen automatisch zette hij zijn ene been voor het andere. Denken deed hij niet meer. Slechts één woord kwam steeds dreunend in hem op: door, door, door. Op het ritmische dreunen van dat ene woord zette hij de ene stap na de andere. Zijn ogen staarden wazig voor zich uit. Het was alsof de omgeving zich vernauwde. Zag hij daar het zandpad?

‘Laat het waar zijn,’ prevelde hij. Het klonk als gepiep. Nog een paar passen. Door, door, door ... zand ... de weg. Wat was dat? Meer intuïtief dan dat hij zag wat er gebeurde liet Storm zich op de grond vallen. Hij zag hoe een motor hem rakelings passeerde, vol in de remmen ging en stuiterend tot stilstand kwam.

Als in een flits zag Holly dat ze niets anders kon doen dan vol in de remmen hangen. Het ging allemaal zo snel dat het even duurde voordat ze doorhad dat ze stilstond. Als in slow motion herhaalden de beelden zich. De monotone cadans, een jongen, het remmen, stuiteren ... zand.

Terwijl het stof neerdaalde klonk het gegil nog na in haar oren. Had zij zo gegild? Trillend klom Holly van de motor. Wat was er gebeurd? Waar was Draa? O gelukkig, hij stond naast haar.

Draa had ternauwernood de motor kunnen ontwijken en was voorzichtig dichterbij gekomen toen Holly stilstond. Had hij weer iets verkeerd gedaan? Met zijn staart tussen zijn poten en een onzekere blik in zijn ogen staarde hij Holly aan. Holly gaf hem een korte aai over zijn kop. ‘Het is goed Draa, het is goed.’ Beschaamd realiseerde ze zich dat ze niet eens aan de jongen had gedacht. Had ze hem geraakt? Zo snel als haar trillende benen haar konden dragen liep ze naar de jongen toe.

Holly keek de jongen ongerust aan terwijl ze naast hem knielde. ‘Het spijt me. Ik had op moeten letten. Heb je je bezeerd? Kan ik je helpen? Ik ...’

Storm schudde zijn hoofd en opende zijn mond om iets te zeggen. ‘Ik ...’ kraakte zijn stem, ‘heb je ... heb je water?’ Het laatste klonk als een piepende deur.

‘Water?’ Holly wist niet zeker of ze het goed had verstaan. ‘Water zei je?’ Ze staarde hem verbaasd aan.

Storm knikte. ‘Dorst,’ kraakte hij weer en hij wees op zijn keel. ‘Eh, ja ... wacht even.’ Holly wist niet goed wat ze ervan moest denken. Snel stond ze op.

Bij het terugbrengen van de motor had oude Sam als verrassing een stevig bagagerek en twee leren zijtassen op de motor bevestigd gevuld met alles waarvan hij vond dat ze dat nodig had tijdens haar ritten.

‘Meisje, als je alleen de wildernis in trekt moet je op alles voorbereid zijn,’ had hij gezegd.

Holly had hard gelachen. ‘Wildernis, Sam, het is gewoon een stukje bos. Maar ik ben blij dat je zo bezorgd om me bent. Dank je wel. Het zijn prachtige tassen! En wie weet, klim je nog een keer achterop, kunnen we samen picknicken,’ had ze plagend gezegd, wetend dat hij dat nooit van zijn leven zou doen. Ze had niet kunnen bedenken dat ze al zo snel gebruik zou maken van zijn geschenk.

Snel liep Holly terug met een fles en reikte de jongen het water aan. ‘Alsjeblieft.’

Storm was inmiddels moeizaam overeind gekomen. Dankbaar pakte hij de fles aan. Hij dronk zo gulzig dat hij zich bijna verlikte. Dat hielp, hij voelde dat het vocht zijn verhitte keel ontspande. ‘Bedankt.’

Gelukkig, zijn stem klonk al wat minder vreemd. ‘Sorry, ik had op moeten letten.’ Storm aarzelde, hij wilde maar dat het gebonk in zijn hoofd ophield. ‘Ik had haast, ik moest ... door.’ Bij het woordje ‘door’ begon zijn hart weer sneller te kloppen. Ineens besepte hij weer hoe bang hij was geweest. Hij hoorde weer hoe de aarde onheilspellend was gaan kraken en zag weer voor zich hoe een zwarte kolkende massa op hem af was gekomen en hem sissend had achtervolgd terwijl hij had gerend voor zijn leven. Ik weet niet eens zeker of het hier veilig is, dacht hij en hij voelde het klamme zweet uitbreken. ‘Ik ... we ... we moeten hier weg,’ stotterde hij.